

tage udgangspunkt i, at der er mange flere medlemslande.

Jeg mener for eksempel, at det er helt meningsløst at have den meget ambitiøse unionsmålsætning, som jo var en del af det gamle EF's fra sidst i 1950'erne, når man har så mange og så vidt forskellige lande med i samarbejdet. Det bliver nødvendigt at få en kraftigere præcisering af, hvad EU skal beskæftige sig med, hvad EU ikke skal beskæftige sig med, med andre ord at hele debatten omkring kompetencekataloget, eller hvad man nu kalder det, bliver en meget mere nærværende diskussion.

For over alt det her står jo debatten om på den ene side effektivitet og på den anden side demokrati og folkelig forankring. Vi har alle en interesse i, at selv om der kommer nye lande med, og selv om det bliver langt mere besværligt at få det til at fungere, skal det alligevel fungere effektivt. Det betyder, at der ikke bliver nogen vej uden om at diskutere flertalsafgørelser på nye områder; det er vi også åbne over for i SF, men vi er så også nødt til at sammenkæde det med, hvordan vi kan få en stærkere folkelig forankring af det her samarbejde.

Der må jeg så tilstå, at der skuffer det mig lidt, at der ikke var flere bud fra de to ministre på de helt afgørende spørgsmål. Jeg havde egentlig forventet, at der i forlængelse af formandskabet kom nogle bud på: Jamen hvad vil man nu? Hvad er den danske regerings udspil i forhold til konventet? Hvad er den danske regerings udspil i forhold til regeringskonferencen?

Jeg havde faktisk forstået på forskellige regeringsmedlemmer, at man forbereder et udspil her i løbet af relativt kort tid. Jeg vil godt have det enten bekræftet eller afkræftet, for det er jo vigtigt for den danske debat, at vi får et udspil fra den danske regering med hensyn til, hvad den danske regering vil i forhold til konventet og i forhold til regeringskonferencen i en hel række af de spørgsmål, der blev diskuteret med hensyn til, hvordan EU's demokrati skal udvikle sig, eksempelvis hvordan de nationale parlamenter kan komme ind. Det er jo et af de temaer, der blev diskuteret. Hvad mener den danske regering om det spørgsmål? I givet fald, hvis man går ind for det, hvordan skal det realiseres? Og hvordan kan vi måske ændre systemet her i Danmark, så man får en bedre folkelig forankring og får et bedre demokrati?

Der er spørgsmålet om en eventuel grundtraktat. Hvordan kan det håndteres, uden at det bliver en føderal forfatning, som vi jo er imod

her i Danmark, og som jeg tvivler meget på at der kan blive et flertal for ved en dansk folkeafstemning? Men en eller anden traktat, hvor man får en mere fornuftig opdeling, kan der godt være ræson i at man diskuterer.

Lad os få en debat om, hvad det er for nogle ting, EU i særlig grad skal beskæftige sig med, og på hvilke områder vi skal have et stærkt EU. Vi mener faktisk, at der på en række områder er brug for et stærkt EU, ikke for EU's egen skyld, ikke for at redde Europa, men for at redde det danske velfærdssamfund.

For en af farerne for det danske velfærdssamfund er, at det så at sige bliver undergravet af markedskrafterne. Vi har en interesse i, at der bliver minimumsbestemmelser om selskabsbeskatning, at man ikke kan lave skattedumping, således at lande sænker selskabsskatter for at tiltrække virksomheder.

Der er en interesse i miljøregler, arbejds miljøregler, en række EU-initiativer på områder, som kan sikre vores velfærdssamfund, få den sammenhæng ind og få det diskuteret mere konkret. Det havde jeg håbet på at regeringen ville spille ud med her i dag, men jeg vil godt have et bud på, hvornår det nu kan lade sig gøre.

Kl. 16.40

Debatten har også handlet meget om undtagelserne, og lad mig lige til sidst sige ganske lidt om det, for jeg har tidligere været inde på, at der er sådan lidt paradoksalt i, hvordan hele den diskussion er vendt fuldstændig om.

I dag kan vi se partier, der for 10 år siden var med til at formulere undtagelserne, som var meget aktive omkring det, stå og sige, at det er det værste, der overhovedet kan tænkes, at det nærmest er landsforræderisk virksomhed, at vi har de undtagelser. Omvendt er der andre partier – det gælder Enhedslisten, det gælder hr. Kristian Thulesen Dahl, Dansk Folkeparti – som dengang kaldte det det største landsforræderi, de havde oplevet, og som i dag er blevet de største forsvarere for de danske undtagelser.

De eneste, som sådan set har stået rimelig konsekvent, er SF. For vi har hele tiden sagt: Det her er en kontrakt med den danske befolkning, en kontrakt, der er indgået, og det skal vi tage alvorligt. Men verden står ikke stille, og vi er også villige til at diskutere denne kontrakt. Men lad os da gøre det ud fra nogle indholdsmæssige præmisser. I stedet for at man siger, at undtagelserne skal væk, fordi det skader os, og at vi ikke kan være med ved forhandlingsbordet her osv.,